

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE SCHAT VAN GOEDGELEEN is een licht verteerbare komedie met internationale tintjes en een tijdoverschrijdend verhaal.

De PROLOOG situeert zich anno 1550.

Het EERSTE EN TWEEDE BEDRIJF situeert zich in 1991.

De EPILOOG brengt ons een jaar later.

DECOR

Een woonkamer van een oud kasteel, met twee deuren, majestueuze tafel en stoelen, en een open haard met een balk. Deze balk is belangrijk. In de proloog is het een **dikke balk**, in het eerste en tweede bedrijf is het een **opmerkelijk dunnere balk**, en in de epiloog zien we terug een **dikke balk**.

Naast de open haard bevindt zich in de wand een klapdeurtje dat toegang geeft tot een geheime gang. Dit klapdeurtje mag zich niet onderscheiden van de wand, en moet te openen zijn door een druk op een bepaalde 'steen' in de wand.

In het eerste bedrijf is de scène vooraan afgesloten door een dikke koord, zoals die gebruikt wordt in musea. Voor de koord moet wel nog doorgangsmogelijkheid zijn voor de 'bezoekers'.

ROLVERDELING (5 dames - 6 heren + Fig.)

Het is van belang dat de dubbelrollen echt door dezelfde acteurs worden vertolkt. Er dient enkel in de kledij, en eventueel inzake grime een verschil merkbaar te zijn.

(in volgorde van opkomst)

CAROLUS, CHARLES huismeester (40 jaar)
CAROLUSJE, KARELTJE zoontje van de huisknecht (12 jaar)
GRAAF sr., GRAAF jr. meester van Goedgeleen (50 jaar)
MARINUS, MARIJN zijn zoon (25 jaar)
EMMA vrouw van Charles (40 jaar)
MARGRIET vrouw van de graaf (50 jaar)
MATSUBISHI japanse zakenman (70 jaar)
TAKUSHA zijn liefvallige geisha (20 jaar)
VANDER ZWALMEN vleesfabrikant (50 jaar)
LISA Antwerpse kinesitherapeute (30 j.)
ANNELIES dochter van Vander Zwalmen (25 j.)
FIGURATIE een paar toeristen

PROLOOG

SCENE 1:

(We bevinden ons in de woonkamer van Kasteel Goedgeleen, anno 1550, ten huize van Heer Dikkenbalk. Carolus, de huismeester, legt de laatste hand aan het dekken van de tafel. Je kan duidelijk zien dat hij haast heeft. Nadat hij de kaarsen heeft aangestoken controleert hij of niemand in aantocht is door even de twee deuren van het vertrek te openen).

Carolus: (theatraal declamerend) O voorvaderen mijn, aanhoort mijne smeek ende beden. Geef ons een teken ende sein waar wij moeten zoeken om gelukkig en dus rijk te zijn.

(Carolusje, het zoontje van Carolus, komt de kamer binnen langs de deur rechts.)

Carolusje: O vader mijn, ons moeder roept om rap ende vlug bij haar te zijn. (Hij is verbaasd zijn vader zo wanhopig emotioneel aan te treffen.) Wat doet gij, vader ?

Carolus: Zoon, de tijd is gekomen ende angebroken om U in te wijden in een groot familiegeheim. Kom ende zit. (Hij doet zijn zoontje plaats nemen in een van de majestueuze stoelen.) Ge moet weten, zoon, dat ons geslacht sinds generaties in dienst is bij de Dikkenbalks. Door overlevering van vader op zoon weten wij ook sinds generaties dat de stamvader van de Dikkenbalks een onmetelijk fortuin had vergaard in goud. Overgrootvader Caroling opperde ooit eens het vermoeden dat de Dikkenbalks zouden afstammen van een wrede Vikinghoofdman.

Carolusje: Wat hebben wij daar mee te maken, vader ?

Carolus: Alles, zoon mijn, omdat wij niets hebben, ook sinds generaties. Wij zijn vervloekt ons af te sloven in dienst der Dikkenbalks, wiens fortuin zo immens ende groot is dat zij nog royaal kunnen leven tot een stuk in het jaar 2000.

Carolusje: Da's nog lang, hé vader ?

Carolus: Nog heel lang, zoon. Onze voorvaderen hebben dan ook niet stil ende gezeten om te trachten een goudklompje mee te genieten. Decennia lang hebben wij van vader op zoon kasteel Goedgeleen binnenste buiten gekeerd op zoek naar de schuilplaats van het goud.

Carolusje: En, vader ?

Carolus: Niets, zoon.

Carolusje: Da's niet veel, hé vader ?

Carolus: Nee zoon, geen bal.

Carolus: Komaan, komaan, Dikkenbalk, zeg het.

(De graaf wenkt zijn zoon het hoofd wat dieper te buigen. Hij fluistert de boodschap in het oor van Marinus. Carolus probeert reikhalzend en inwendig vloekend iets op te vangen, doch tevergeefs. Nadat hij de boodschap heeft ontvangen, kijkt Marinus plots verbaasd in de richting van de fond. Carolus volgt zijn blik.)

Marinus: Maar vader, ik had nooit kunnen denken ...

Carolus: Wat, wat had je nooit kunnen denken (fluisterend)

Graaf: Ssst ... mijn zoon. Bewaar het geheim zorgvuldig en geef het pas door als je ... (blaast laatste adem uit)

Marinus: (Hij neemt zijn vader in de armen en gaat af langs rechts) Vader, o vader, gaat toch niet henen

(Carolus komt vanonder de tafel. Hij is woedend)

Carolus: Duizend goedendags en duimschroeven, na al die jaren zo dichtbij en nog ontsnapt. Maar één ding weten we toch meer: het goud bevindt zich aan die kant van de kamer. (Hij wijst naar de fond, en begint deze af te tasten, ook de balk op de schouw, doch vindt niets) Niets, niets en nog eens niets. (Van pure desillusie klopt hij met beide handen op de linkerkant van de fondmuur, en plots zwaait onderaan een klein luik open van ongeveer 1 meter hoogte) Oooooo, jaaaaaa !!!! (Hij verdwijnt in de holte).

DOEK

dag Emma, lieveling.

Emma: Lieveling, hé ? (Zij imiteert Charles.) 'Een ook aan je moeder niet, want die begrijpt zulke dingen allemaal niet.' Ha! En wat begrijp ik niet, Karelkje. (Ze grijpt Karelkje bij zijn oor.)

Charles: (Hij grijpt Karelkje bij het andere oor.) Karelkje!

Emma: Karelkje !

Karelkje: Paps heeft me verteld van zijn geheime hartstochten, hé paps ? (Karelkje maakt zich los, en loopt vlug af langs deur links.)

Emma: Je wat ?? Ploert die je bent ! (Ze gaat woedend naar hem toe.)

SCENE 2:

(Op dit moment komen Graaf Dikkenbalk en zijn vrouw Margriet de kamer binnen langs deur rechts. Gerard, de graaf, is in feite een gewone Vlaming, maar probeert zijn neergehaalde titel uit frustratie wat meer glans bij te zetten door gebroken Frans te praten, en dit tot groot ongenoegen van zijn vrouw.)

Emma: Gij vuilaard, gij vrouwenbeul, hierzie !! (Zij wil Charles slaan, doch voor haar hand doel kan bereiken, komt de graaf tussen.)

Graaf: Eh bijn, Sjarle, Emilienne, quel seine! Es le diné pret ? Nous soms faim.

Charles: (Hij is onderdanig en antwoordt in perfect frans.) Oh, excusez-nous, monsieur le Comte, dans quelques minutes.

Graaf: A bijn, mais, affesez vous.

Charles: (tot Emma) Allez, hop, werk het middagmaal af. (Beiden af langs deur links.)

Graaf: Vous eits faim, maseir ?

Margriet: Gerard, hoe dikwijls moet ik het U nog zeggen dat ik je gefrans verafschuw.

Graaf: Oblesse noblige, maseir.

Margriet: Noblesse met haar erop, zeker. Moest er zoveel haar staan op de saucissen die we produceren als op uw Frans, we zouden er geen enkele meer verkopen.

Graaf: Mais, maseir Margueritte, vergeet niet dat we er nu al geen meer verkopen. Alors, wat geeft het dan, een beetje cheveux là-dessus.

Margriet: Maar Gerard, die mensen ...

Graaf: Monsieur le Comte.

Margriet: (met nadruk) Gerard ! (Graaf gaat terug zitten.) Kom maar hier, Emmake, zeg het ne keer kind, wat is er ?

Emma: Oui madame, merci madame, ...

Margriet: Zeg het maar in 't Vlaams, schaaap.

Emma: Wel, madame, 't was om te vragen of ... (kijkt naar Charles)

Charles: Ja , madame, om te vragen ... (kijkt naar Emma)...

Emma: Of 't soms niet mogelijk zou zijn ...

Graaf: Non, non et encore non. Nous n'avons plus d'argent. Geen sprake van opslag.

Charles: Maar meneer de graaf ...

Graaf: Monsieur le Comte ...

Margriet: Gerard, 't is nu genoeg. Laat die mensen toch eens uitspreken. Wel Emma, kind, zeg het eens op uw gemak.

Emma: Wel, madame Margriet, 't is voor ons Lisa, mijn jongste zuster. Ze hebben haar in Antwerpen uit haar huis gezet en ... (kijkt naar Charles)

Charles: We kregen zopas een telefoontje van haar. Het is niet zo gemakkelijk om een woning te vinden in Antwerpen, en wij dachten dat ze eventueel op de zolderkamer van 't kasteel.

Graaf: Pas de question !

Margriet: Zwijg Gerard. Of ze op de zolderkamer van 't kasteel mag verblijven voor een poosje ? Maar natuurlijk Emmake. Zeg maar tegen je zusje dat ze welkom is.

Charles: Ze zal zeker niet storen, monsieur le Comte. Ze is altijd een braaf meisje geweest, met een goeie scholing zelfs.

Emma: Sinesiterapuite, madame, voor te masseren.

Charles: Kinesiterapeute, Emma.

Graaf: Je veux qu'elle se présente d'abord.

Emma: Dat zal ze zeker doen, monsieur le Comte.

Charles: O ja, votre dessert. (Charles haalt twee bananen uit zijn zak, en geeft die aan de graaf en Margriet, dan samen met Emma af, deur links.)

Marijn: Dat ge elk moment kunt doodvallen, pa !

(De graaf kan zijn woede niet de baas en doet echt overspannen. Hij gaat op zijn stoel staan, gilt en doet een aap na, zwiert met bananenschil naar Matsubishi.)

Marijn: Maar papa, wat moeten de toeristen wel van je zeggen. Come, lassen wir gehen. Let's go further, ladies and gentlemen.

Matsubishi: Oe, akaniwama, domokasipa *(lacht voor de eerste keer.)*

Takusha: *(duwt Matsubishi vlug buiten)* Is nothing, he say nothing, hihihhi *(Marijn en de toeristen af langs links)*

SCENE 5:

Graaf: C'est fini. *(trekt aan de dienstbel)* Ce vaudeville me pend la gorge. Teveel is trop en trop is teveel. Geen vreemden meer in mijne chateau. *(Hij koppelt de museumkoord af.)*

Margriet: Uw kasteel ? Niet dagdromen, Gerard. De slotgracht loopt over van de hypotheek.

Graaf: *(belt nogmaals)* Oui, mais de'r zijn toch nog andere middelen om onze boterham te verdienen, dan onderdak bieden aan een stelletje spleetogen. Par exemple ...

Margriet: Wel, kostwinner, par exemple?

Graaf: *(belt nogmaals)* Ah, mon dieu, de service is hier ook niet meer comme d'ailleurs.

Margriet: Vind je dat verwonderlijk ? Charles en Margriet zijn al meer dan vier maanden niet betaald, en bovendien bedienen ze nu de gasten, brompot.

Graaf: Ze bedienen de gasten. Nog zoiets. Wat eten die ? Saucisse ?

Margriet: Ik denk het niet, Gerard. Wie goed betaalt, wordt goed bediend. Vergeet niet dat wij hen een gastronomisch weekend verkocht hebben in de romantische sfeer van Kasteel Goedgeleen. Voor wat hoort wat.

Graaf: Bah, waarom allemaal. We kunnen onmogelijk onze schulden delgen met een paar weekendjes te verkopen. Le faillissement attend, maseir, tenzij er iets uit de bus komt met Vander Zwalm ...

Margriet: Vander Zwalmen ? Van de Vleesboer ?

Graaf: Ja, Vander Zwalmen van de N.V. De Vleesboer m' a demandé un audience.

Marijn: Je had het me beloofd. Je zou voortaan altijd Nederlands met me praten.

Graaf: Ach ... (misprijzend)

Marijn: Grootvader had dit nooit goedgekeurd. Ik begrijp je niet goed, papa. Onze familie heeft sinds de vroegste generaties een leeuw in het blazoen. Onze voorvaderen stonden in de frontlinie bij elke veldslag, als fiere Vlaamse leeuwen, en jij ...

Graaf: Ja, maar ...

Marijn: Ik begrijp je niet, vader. Drie jaar terug was je een heel andere man. Je was blij, je was positief en je sprak verdomme ook geen koeterwaals. Wat is er met je aan de hand, papa ?

Graaf: Ga zitten. Als je graag deelt in mijn frustraties, moet je nu goed naar me luisteren.

Marijn: Goed, pa, zie je wel.

SCENE 6:

(Margriet op rechts met Vander Zwalmen, een ruwe selfmade zakenman, eigenaar van een vleesketen. Zodra hij Vander Zwalmen ziet, vergeet hij zijn gesprek met Marijn, en begint opnieuw met zijn koeterwaals.)

Gerard: Ah, bienvenue, monsieur Vander Zwalmen, tout va bien ? Et la femme, et les saucisses ?

(Marijn verlaat boos de kamer via deur rechts.)

Vander Zwalmen: Luister, Dikkenbalk, ik heb geen tijd voor al die tierelantijntjes. Laat ons onmiddellijk terzake komen. (gaat zitten)

Graaf: (ernstig en onderdanig) Oui, naturellement, zeker, vanzelfsprekend, monsieur Vander Zwalmen. (tot Margriet) Wil je ons even alleen laten, maseir ? (tot Vander Zwalmen) Du café, monsieur Vander Zwalmen ?

Vander Zwalmen: Liever iets fris met schuim erop, Dikkenbalk.

Graaf: (tot Margriet) Maak er maar twee van, maseir. (Margriet af deur links) Eh bien, monsieur Vander Zwalmen, U leek me nogal verward au téléphone ce matin. U had een proposition d'affaires peut-etre ?

Vander Zwalmen: Ik versta u niet.

Graaf: Quoi ?

Graaf: In Knokke dus.

Vander Zwalmen: Met een waterbed.

Graaf: Met een waterbed Laat me er even over nadenken !

Vander Zwalmen: Goed, ik wacht wel even. *(kijkt op zijn horloge en blijft zitten)*

Graaf: Ja, maar, ik bedoel, ik dacht, een paar dagen of zo.

Vander Zwalmen: Luister, Dikkenbalk, je zaak is virtueel failliet. Een knipje is genoeg om de hele santeboetiek vanonder uw 'je weet wel' te doen verkopen, kasteel inclusief.

Graaf: Geef me dan tenminste toch de kans om met mijn zoon te praten. Je trouwt tenslotte toch maar één keer in je leven.

Vander Zwalmen: Uiteraard, en ik wens dat ook contractueel vast te leggen. Ik eis een gelukkig én een productief huwelijk, zonder maitresse en mét veel kinnekes. Mijn dochter is er klaar voor.

Graaf: Ja maar, je bedoelt dat zij al weet dat ze ...

Vander Zwalmen: Affirmatief. Ik was er zelf niet al te gerust in, maar ze sprong een gat in de lucht toen ik haar zei dat ze met uw zoon mocht trouwen.

Graaf: Ja, dat kan ik me wel voorstellen. Mijn zoon is dan ook wel een zeer goede partij.

(Margriet komt op met een schaal, met 2 pils. Vander Zwalmen neemt ze allebei.)

Vander Zwalmen: Is er hier een plaatsje waar ik 25 minuten kan wachten, madammeke ?

Margriet: *(uit het lood geslagen)* Ja, jazekeer, meneer Vander Zwalmen.

Vander Zwalmen: Zeg maar Fred. *(Margriet en Vander Zwalmen af rechts)*

Graaf: Zeg maar Fred. Bah, straks neemt hij mijn vrouw ook nog over. *(wandelt totaal overstuur de kamer rond)*
Hoe moet ik het hem in hemelsnaam aan het verstand brengen ...
Ja, het moet maar ... *(roept in de deur rechts)* Marijn !!

Marijn: En grootvader heeft je niks gezegd ?

Graaf: Het geheim wordt pas overgeleverd op het sterfbed, en toen mijn vader zijn laatste adem uitblies, zat ik verdomme in de vleesfabriek. Ik heb het de fabriek nooit kunnen vergeven. Geen vinger heb ik er nog naar uitgestoken. Het resultaat ken je.

(Charles slaat met zijn hand op zijn voorhoofd.)

Marijn: Maar pa, heb je er dan met niemand over gesproken ? Met moeder misschien ?

Graaf: Trots jongen, is een heel gevaarlijk iets.

Marijn: We kunnen zoeken, pa. Laten we meteen beginnen. Waar starten we, boven of in de kerkers ?

Graaf: Ik heb elke steen al afgeschuimd, jongen. Niets, niets en nog eens niets. Je zou van minder Frans gaan spreken.

Marijn: We verliezen dus Goedgeleen.

Graaf: Dat mag onder geen enkel beding gebeuren. En het zal ook niet gebeuren als jij een kleine inspanning levert. Er is een oplossing.

Marijn: Wat, ik ... maar pa ... ik doe mijn best ... ik kan toch niet ...

Graaf: Al onze schulden kunnen met één pennetrek verdwijnen. Ik ken iemand die Goedgeleen wil kopen, alle schulden overneemt en toch het geslacht Dikkenbalk binnen de muren wil houden. Alleen is er een kleine voorwaarde aan verbonden ...

Marijn: Ik ken ook zo iemand.

Graaf: Je zou enkel ... Wat zeg je ?

Marijn: Meneer Matsubishi wil ook het kasteel kopen, het bedrijf met alle schulden erbij overnemen en ons rustig verder laten wonen. Alleen is er een kleine voorwaarde ... maar wacht, ik haal hem even.

(Marijn snelt af links, Graaf erachter tot in de deuropening. Charles kruipt vanonder de tafel en verdwijnt ongemerkt langs deur rechts)

Graaf: Maar Marijn, ik moet je nog ... (keert terug) Een kleine voorwaarde ... verdomme, verdomme ... Kasteel Goedgeleen, erfstuk der Dikkenbalks, en de eerste de beste vleesboer en meneer Toyota doen er een bod op, (sarcastisch) maar wel met een kleine voorwaarde. Ik word hier nog gek van. (Hij gaat naar de fond en klopt op de muur met het geheim luik) Stom kasteel, geef dan toch je geheim prijs. (Het luik klapt open.

Graaf: *(dansend en zingend)* 't Zijn zotten die werken, ... Margrietje, wil je eens tegen de Vander Zwalmen zeggen dat hij onmiddellijk naar hier moet komen.

Margriet: Gerard, wil je me nu eens uitleggen wat er hier allemaal aan de hand is. Een paar vijzen los of zo ?

Graaf: Straks, liefje, straks, eerst Vander Zwalmen.

(Margriet af)

Graaf: *(Terug naar het luik, opent het, kijkt even naar binnen, terug dicht, wrijft zich in de handen, zet stoer één voet op een stoel, en wacht tot Vander Zwalmen opkomt met Margriet.)*

Vander Zwalmen: Wel, Dikkenbalk, akkoord ?

Graaf: Mijn waarde Heer Vander Zwalmen...

Vander Zwalmen: Zeg maar Fred.

Graaf: Goed, Fred dan. Mijn waarde Heer Fred, weet je wat je met je zakelijk voorstel kunt doen ? *(zelfde gebaar en geluid als bij de Japanners)* jeeetwel, hé !

Vander Zwalmen: *(komt naar de Graaf toe, werkt hem op zijn beurt op de grond, en zegt dreigend)* Daar krijg je nog spijt van, Dikkenbalk ! *(woedend naar deur rechts)*

Margriet: *(achter Vander Zwalmen aan)* Maar Fred, ik ...

Vander Zwalmen: Zeg maar Vander Zwalmen.

(Margriet en Vander Zwalmen af)

Graaf: *(zet zich zingend recht, opent het luik)* And I think by myself, what a wonderfull world *(verdwijnt in de geheime gang, luik openlatend)*

SCENE 9:

(Kareltje komt op een skateboard binnengereden, ziet het luik openstaan, kijkt er even in, en dan Charles op van rechts.)

Charles: *(ziet Kareltje bij het luik, kwaad)* Kareltje ! *(doet luik dicht)* Laat ik dat nooit meer zien ! Buiten ons twee kent niemand in dit kasteel deze gang, en ik wil dat zo houden. Als ik je verdorie ... *(trekt aan Kareltjes oor)*

Kareltje: *(wenend)* Maar ik heb niets gedaan, pa, echt waar niets.

Charles: Niets gedaan, niets gedaan, uit mijn ogen !

(Kareltje wenend af, Margriet op)

TWEEDE BEDRIJF

SCENE 1:

(De graaf zit in een badjas te telefoneren. Zijn haar is nog nat, en zijn voeten genieten van een lekker warm voetbad.)

Graaf: Oui oui, mais certainement monsieur Vander Zwalm ... mes excuses pour ça ... oui oui 't oud zot oui ... oui oui, mais je veux qu' elle se présente d'abord ... goui ? ... aaaah mais, excuus, zeker Meneer Vander Zwalm ... zeg maar Fred, ja ... geen probleem, ik spreek voortaan alleen nog maar Vlaams ... oui oui, o excuus Fred ... ja, stuur ze maar direct ... mijn zoon ? goed zeker ... in zekere zin nog niet helemaal, maar ik denk dat er geen noemenswaardige hindernissen zullen zijn ... Annelies, mmm mooie naam, als de rest nu ook zo mooi is ... euh niets, excuus ja, tot vanavond ... waaaat? Verlovingsfeest, nu al ... da's wel snel, hé Fred... jajaja, natuurlijk heb ik daaraan gedacht, euh ... met een waterbed ... Goed, tot vanavond dan. *(legt dicht)*

Een appartement in Knokke met een waterbed, niet te geloven ... Geen noemenswaardige hindernissen, verdomme, ik heb er Marijn nog met geen woord over gerept.

(Charles op met handdoek)

Charles: Zal ik monsieur le Comte zijn voeten afdrogen, of wil monsieur le Comte zijn voeten zelf afdrogen ?

Graaf: Charles, van nu af aan is de voertaal in dit kasteel het Nederlands, allé het Vlaams, laten we het niet meteen te moeilijk maken.

Charles: Zal ik meneer de graaf zijn voeten afdrogen, of wil meneer de graaf zelf zijn voeten afdrogen ?

Graaf: Speel niet met mijn voeten, hé Charles *(rukt handdoek uit de handen van Charles, en begint zijn voeten af te drogen)*, of er zou wel eens een onverwacht einde kunnen komen aan onze jarenlange samenwerking.

Charles: *(reageert ontsteld)* Maar meneer de graaf, het was helemaal niet mijn bedoeling, en die affaire met Liesken, da's maar voor een paar dagen, uw echtgenote heeft ons verzekerd ...

Graaf: Al goed, al goed. Luister, Charles, ik wil dat je hier alles in gereedheid brengt voor een klein feestje. Vanavond hebben we iets bijzonders te vieren. Het manna is uit de hemel gevallen.

Marijn: Hij wil hier een exclusief kasteel-hotel van maken, en wij moeten het runnen, mits een royale vergoeding natuurlijk. Wat denk je ervan, ma ?

Margriet: Wij kunnen dus blijven wonen, en het enige wat we moeten doen is het hotel runnen ? Zouden wij dat wel aankunnen, jongen ?

Marijn: Je begrijpt me verkeerd, ma. Met wij bedoel ik niet wij, maar ...

Margriet: Je maakt het wel moeilijk.

Marijn: Ik bedoel Annelies en ik. Wij beidjes kunnen het zeker runnen. Zij heeft hotelschool achter de rug, en ik kan mijn toeristische bagage eindelijk eens bovenhalen.

Margriet: Annelies Vander Zwalmen ? Jongen toch, daar weet vader nog helemaal niets van af, en als hij 't nu te weten komt, na die historie met die gewetwel...

Marijn: Je bedoelt dat pa nog niet weet dat ik al een hele tijd met Annelies ... ? Dat meen je niet, ma, en je had het me beloofd .

Margriet: Hij vindt het nooit goed, Marijn. Over Vander Zwalmen zelf heb ik het dan nog niets eens.

Marijn: Da's dan spijtig voor hen, maar ik zet door. Vanavond stel ik haar aan hem voor ... als mijn verloofde. Ik moet eerst nog een paar afspraken maken met meneer Matsubishi. Vanavond zullen we trouwens ook de verkoop proberen door te drukken. It will be a grand evening. (af links)

Margriet: A grand evening, dat zal wel. Vanavond verliest Gerard én zijn kasteel aan Toyota én zijn zoon aan jeeuwelwél én hij weet er nog niets van.

Graaf: (op rechts) Ha Margrietje liefje. Het leven kan heerlijk zijn, vind je ook niet.

Margriet: Waarom zo opgewekt Gerard ? Je familiefortuin gevonden ?

Graaf: Het is lekker weertje aan de kust, Margrietje, en wist je dat een waterbed enorm stimulerend is voor de ...

Margriet: ... een wat ? Een waterbed ? Gerard, begin nu niet met die nonsens. Luister liever eens een paar ogenblikken. Ik moet je iets vertellen in verband met Marijn. Er is iets dat je moet weten ... over zijn toekomst ...

Graaf: Heel belangrijk, Margriet. De toekomst van onze zoon is mijn grootste bekommernis, en excuseer dat ik je onderbreek, maar vanavond zal een plechtige gebeurtenis plaatsvinden die een determinerende invloed zal hebben op zowel onze

Graaf: Ja, en ik weet heus wel wat echte liefde is.

Margriet: *(vleit zich tegen graaf)* Zeker, dat weet jij zeker. En als we nu toch over liefde praten, Gerard. Zou jij 't erg vinden als Marijn verliefd zou worden op een meisje uit een familie waar jij niet zo erg op gesteld bent?

Graaf: *(verwonderd)* Hypothetische vraag, liefje. Marijn zou nooit zoiets doen. Hij weet wat zijn vader wil.

Margriet: *(maakt zich los)* Een waterbed zeker !

Graaf: Margrietje, kalm. Ik heb je toch gezegd dat ik niet zal aandringen. Als Marijn Annelies Vander Zwalmen niet wil, dan wil hij haar niet, da's alles.

Margriet: *(kan haar oren niet geloven)* Annelies Vander Zwalmen ? Wat is er van Annelies Vander Zwalmen ? Je bedoelt toch niet dat jij met ...

Graaf: Toch wel.

Margriet: Dat Marijn met euh ...

Graaf: Inderdaad.

Margriet: Wel dat is het toppunt.

Graaf: Ja maar ik zal niet aandringen, beloofd is beloofd.

Margriet: Toch wel, je moet aandringen. Trouwens ik zal wel aandringen. Ik spreek wel met Marijn... alleen ... wat gebeurt er met ons ?

Graaf: Wel, wij verhuizen naar Knokke. Naar het waterbed. O Margrietje *(neemt haar vast)* we zullen nog opwindende dagen tegemoet gaan.

Margriet: Wacht eens even, Gerard. En als ik niet wil, naar Knokke gaan, bedoel ik. Wat dan ?

Graaf: Ja, euh ... daar heb ik nog niet aan gedacht, Margriet.

Margriet: Laten we de zaak eens op zijn meest voordelige zijde bekijken, Gerard. Waarom verkopen we niet aan Matsubishi ? Als we zijn voorstel aannemen, kunnen ook wij blijven wonen.

Graaf: Ja, ... ik heb nu al afgesproken met euh... maar als ik me niet vergis had hij ook een kleine voorwaarde...

Margriet: We nemen de beide samen, Gerard.

Graaf: De beide ...

Margriet: Samen. De voorwaarde van Matsubishi is dat Marijn van het kasteel een luxe hotel maakt, en de zaak runt samen

bedoel, U bent een heel mooie vrouw, Lisa. Ik had niet gedacht dat ... (heeft nu de blik op haar boezem)

Lisa: Héla, loeke, opgepast hé, da's nog maar het toppeke van den ijsberg, hé (Ze maakt aanstalten om haar bloes open te maken. De graaf stopt haar bijtijds.)

Graaf: Laat dat liever voor mijn zoon. Hij zal verrast opkijken vanavond. Ik zou in elk geval geen seconde twijfelen.

Lisa: Awe zeun ?

Graaf: En ik verzeker U, Lisa, dat je heel tevreden zal zijn over mijn zoon. Hij is heel bekwaam, sterk en aantrekkelijk. Een echte Dikkenbalk!

Lisa: Ja, maar ik wist nie, ... heettem zier ? (giechelt)

Graaf: Een paar minuutjes geduld, Lisa, hij komt er zo aan. (af rechts)

(Lisa neemt plaats op een stoel en slaat verleidelijk haar benen over elkaar, zodat een groot deel van haar dijen zichtbaar wordt. Op dat moment komen Matsubishi en Takusha de kamer binnen van links)

Matsubishi: (bemerkt als eerste Lisa, heftig) Oooo eika eika, anu fija, ooo.

Takushi: (giechelt) Yes, yes, very true.

Lisa: (zet zich zeer voluptueus recht en gaat op het tweetal af) Kijk eens aan, zeg, chinezekes.

(Beiden buigen diep: 'oooooo'. Wanneer Matsubishi het hoofd terug rechtop brengt, houdt hij even zijn blik op de boezem van Lisa, en buigt opnieuw: 'OOOOOOO')

Lisa: Beleefde jongen, hé. (neemt Matsubishi bij het puntje van zijn kin beet) En wa zou den bompa tegen ons Lisa willen zeggen, hé? Kijk ne keer diep in mijn ogen mee aaw spleetoeskes. Ge zie maar den helft van 't schoon weer, manneke. (tegen Takusha) Als awen bompa ne keer moe gemasseird worden, één adres hé maske, bij Lisa hé. Voor reumatis, artrose, stress en andere spanningstoestanden. Da vinde in China nie, zunne.

Takusha: We not chinese, we japonnese. Tokio.

Lisa: O, Tokio, allemaal gelijk maske, mee alle Chinezen, maar evengoed mee Japonnesen.

Matsubishi: Eika ashimata, tokhiri ... tokhiri shimaseiki.

Lisa: Zijde zeker dagge Japannese zij, 't klinkt precies gelijk as Chinees veur mij zunne.

Lisa: ... Antwerpen (Zij staat nog steeds tegen hem aange-
fleemd. Op dit moment gaat de deur open rechts en de graaf
komt binnen, ziet de twee en verdwijnt terug. Hij blijft wel
zichtbaar voor het publiek staan luisteren aan de deur, die op
een kier open blijft. Aan zijn grimassen is het duidelijk te
zien dat hij de dubbelzinnige dialogen natuurlijk verkeerd
begrijpt.)

Marijn: (zet boord van zijn hemd recht) Wacht efkes, ik zal
hem recht zetten. Dat werkt makkelijker.

Lisa: Allei, daar verschietek van zonne, da ge da nie alleen
kunt, voor ne volwassen man. Nogal een chance da Lisa hier is,
hé schatteke ?

Marijn: Normaal kan ik het wel alleen, maar vandaag ben ik zo
zenuwachtig.

Lisa: Mijn gedacht is 't hem zo goed, niet te lang, niet te
kort. (trekt nogal hard aan de das)

Marijn: Auw niet te hard.

Lisa: Allei nie 't kleinzeer uithangen, hé.

Marijn: Vind je niet dat hij wat kort is ?

Lisa: Maar neije, zo is hij perfect. Kijk maar, het puntje
moet precies in het middelpunt van de navel komen.

Marijn: Dank je, Lisa. Ik moet zeggen dat je vaardige vingers
hebt. Alleen had ik het nooit klaargespeeld. Kom mee, dan ga
ik je even voor naar de zolderkamer.

Lisa: Uw slavin volgt U, o machtige heer Dikkenbalk.

(beiden af links)

SCENE 4:

(Graaf komt handenwrijvend vanachter deur rechts. Hij is
duidelijk tevreden met het verloop.)

Graaf: De appel valt niet ver van de boom. Zo vader, zo zoon.
Ik dacht wel dat hij voor haar zou vallen.

(Er wordt geklopt op deur rechts.)

Graaf: Binnen. (Hij is eigenlijk verwonderd dat er iemand
rechtsstreeks op een binnendeur klopt.)

(Annelies Vander Zwalmen verschijnt in de deuropening. Zij is
een bedeesd meisje met uilenbrilletje. Het is duidelijk een
meisje dat haar schoonheid camoufleert.)